

C. GOLAR:

MATI ZEMLJA.

Zemlja, tvoja črna lica
bodo voli razorali
in s pšeničnimi semeni
stari kmetje posejali.

In spomladi, v zgodnjem času
hladna rosa poškropi te:
«Ve kalí, ki prst vas hrani,
solnce kliče vas, vstanite!»

In vzbudila se je zemlja
in zapela in zaklila,
veter se ji v bok zaganja,
vzdiga njena svilna krila.

Kmalu lica zažare ti,
zemlja, moja zemlja mati,
žitno klasje te obleče,
rož v naročje bujno dá ti.

Zrnje vsiplje se iz klasja
v kašče in pod mlinski kamen,
kmalu hostija bo sveta,
kar je zorel solnčni plamen.

In umesim kruhe bele
in poiščem sestre, brate:
«Dragi, sveti kruh sprejmite,
dar od matere je zlate.»

